

Šesti pesnik je D. R a t h a u s. Ta je najzmernejši izmed sodobnih ruskih lirikov. Prostota, odkritosrčnost in nenavadna blagozvočnost njegovih umotvorov so obrnile ná-se pozornost čitateljev. Za osnovne motive njegovih „Stihotvorenij“ služi mu neizcrpna radost in žalost, ki nastane iz čiste ljubezni, ovita šestokrat s temno tugo. Njegovo najbolj sloveče delo je „*Pir Petronija*“. Njegovo „*Sobranje stihotvorenij*“ je izšlo lani v Petrogradu ter stane 1 rubelj.

Sedmi pesnik je K. F o f a n o v, poet tajnosti in senc. Fofanov je nekoliko dekadent, nekoliko simbolist, sicer pa odličen pesnik. Njegove pesmi so ovite z nadzemeljsko meglo ter pogostoma nerazumljive umrljivim ljudem. Na sliki je videti še jako mlad ter doslej brzokone ni zbral v zbornik „svojih udov“.

Osmi pesnik je K. L d o v, pesnik nepojasnljivih občutkov. Ta je edini in najboljši naslednik A. F e t a. V njegovih drobnih pesmih, prodirajočih v dušo

in ogrevajočih srce, je razlito mnogo toplote in iskrenosti. Lani je Ldov izdal zvezek svojih pesmi z naslovom „*Otvuki duši*“.

To poročilo zaključujem z besedami navedenega kritika Sementkovskega, ki pravi: „Iz povedanega se lahko prepričamo, da če se govori o „preživelosti ritma“ ali poezije, se sme to reči samo v tem smislu, da sodobni pesniki ne vedo ničesar več povedati, ali da ponavljajo samo to, kar je že itak znano. Ako pa vzamemo v roke dela takih pesnikov, kakor sta L e b e d e v in A f a n a s j e v, ali takih, kakor sta M i n s k i j in B a l j m o n t, najdemo pri vseh mile in blagoglasne proizvode, ki pričajo o njih poetični nadarjenosti; toda umotvori podobne vrste kar tonejo v brezkončnih poizkusih, zaviti se v plašč nekega brezokusnega romantičnega veličja. To stremljenje je zlasti močno pri pesnikih tako imenovane nove šole, katera pa je, kakor smo se uverili, vendar-le zelo stara.“ i+a.

To in ono.

Družba sv. Mohorja je začela dné 18. septembra razpošiljati svoj letošnji družbeni dar. Vsak družbenik dobi še s t e r o knjig, in sicer: 1. Zgodbe sv. pisma, VIII. snopič. — 2. Pamet in vera. I del. — 3. Za srečo! Povest. — 4. Umni kletar. — 5. Slovenske večernice 53. zvezek. — 6. Koledar za leto 1902. — Vsem udom skupaj se bode razposlalo 456.660 knjig. — Družba šteje letos **76.110 udov**, to je 2486 udov manj, kakor lani. Udje se razdelé po posameznih škofijah tako-le:

Škofije:

1. Goriška nadšk.	8.599 t. j.	11 manj	kakor lani.
2. Krška . . .	6.208	160	„ „ „
3. Lavantinska .	23.771	2.025	„ „ „
4. Ljubljanska .	29.587	519	„ „ „
5. Tržaško-koper.	4.041	25 več	„ „ „
6. Sekovska . .	598	34	„ „ „
7. Soboteljska .	351	7	„ „ „
8. Zagreb. nadšk.	479	66 manj	„ „ „
9. Senjska . . .	206	7	„ „ „
10. Poreška . . .	136	6 več	„ „ „
11. Djakovška . .	65	3	„ „ „
12. Bosniška . .	226	11 manj	„ „ „
13. Videm. nadšk.	185	9	„ „ „
14. Razni kraji .	541	15 več	„ „ „
15. Amerikanci .	908	104	„ „ „
16. Afrika in Azija	209	128	„ „ „

Udje bodo prejeli letos knjige po naslednji vrsti: Amerika, Afrika; lavantinska, krška, ljubljanska, tržaška in goriška škofija ter razni kraji.

O *novejših hrvaških pesnikih* je princsel „Ljubljanski Zvon“ iz peresa Milana Marjanovića v hrvaškem jeziku pisan članek, ki je med Hrvati zaradi svojih čudnih idej zbudil pomilovanje, kateremu je dal duška zagrebški „Vienac“. Ta list pravi, da neče polemizirati z „jadnikom“ Marjanovićem, ker je na Hrvaškem znano, „kakova je u njega sprema i sposobnost za kritičara i literarnog historika.“ „Vienac“ pravi, da g. Marjanović, „zlosretni branitelj hrvatske „moderne“, traži utočišta za svoju mudrost u slovenskom listu, gdje lakše može svoje fraze o hrvatskim književnim prilikama prokriomčariti. Nekoji naši „genijalni“ modernistički pisci, koju su na sebe svratili pozornost modernističkim vignetama i medju Slovencima proglašise Marjanovića svojim Bjelinskim, i eto ga sada, da iz stupaca ljubljanskoga „Zvona“ braći Slovencima premazava oči neistinama, koje ne može u nas unovčiti.“ „Vienac“ želi, da bi se Slovenci po tem spisu ne dali zapeljati, da napačno sodijo hrvaško književnost. Tu navajamo le glavne trditve „Vienčeve“. — Marjanović trdi, da se je hrvaška poezija „osobito u devedesetim godinama europejizirala i donijela par talenata prvoga reda“, „da je postala krepša, sočnija i originalnija“. „Vienac“ pravi, da Marjanović nima jasnega pojma o tem, kaj je krepst in originalnost v poeziji. „U čemu je bila poezija Šenoe, Badalića, Palmovića i drugih njihovih sovremenika neuropejska: možda po tom, što u njoj nema „plavih lilijana“, „žuto-crvene magle, kilometričkih stihova bez sroka, bez smisla i bez poezije?“ —